

2013. április 20. - **Thurner Mihály 1918 és 1941 között töltötte be Sopron polgármesteri tisztségét.**

Az 1930-as évek elején városa iránti szeretete és tisztelete jeléül felvette a Sopronyi előnevet. 1878. december 12-én, Márcfalván született, édesapja körjegyző volt. Thurner a nagy család utolsó, 10. gyermeke. Négy felnőttkort megért testvére később Fertőrákoson telepedett meg. Alsó és középfokú iskoláit Sopronban és Győrben végezte. A német anyanyelvű ifjú Kecskeméten, Budapesten, majd Kolozsváron tanult jogot, utóbbi helyen doktorált. Magyarul saját bevallása szerint Győrben tanult meg, erről így emlékezett meg 1922 novemberében: „- 1890-ben, szeptember első napjain a szomszédos vármegyeház utcába, a reáliskola első osztályába vittek Sopron vidékéről egy kis német fiút, aki egy árva szót sem tudott magyarul. Karácsonyra a kis német már magyarrá lett, az maradt a mai napig és az fog maradni holta napjáig.”

Számos beszédét polgármesterként is két nyelven írta. 1905-ben lépett állami szolgálatba a székesfehérvári pénzügyigazgatóságon. Sopronba 1908-ban került, szintén a pénzügyigazgatóságra. 1909-től fogalmazó, 1912 októberétől az intézmény vezetője. 1910. október 26-án vette feleségül Prickler Matildot, akivel élete végéig boldog családi életet élt. Első otthonuk az após segítségével a Villasor 10. alatti házban volt, ahonnan a 20-as években költöztek a Frankenburg út 5. szám alá. Gyermekeik Mihály (1916-1984), Ferenc (1916-) és János (1918-1962). Mihály a Magyar Nemzeti Bank alkalmazottjaként került ki a II. világ-háború alatt Ausztriába, majd Németországba. Ferenc 1941-ben gépészmérnöki diplomát szerzett és a Soproni Selyemiparnál kapott állást. 1943-ban tartalékos hadnagy-mérnöként a Dunai Repülőgépgyárhoz vezényelték. A gyárral került ki Ausztriába, ahonnan először Angliába, majd Kanadába került. János Venezuelába vándorolt ki, ott halt meg 44 évesen. 1912-ben került Thurner Mihály a soproni városi számvevőség élére. A háború alatt egy ideig katonai szolgálatot teljesített, majd a város, nélkülözhetetlenségére hivatkozva visszahívta. 1918. augusztus 1-jén a törvényhatóság egyhangú határozatával lett az országgyűlési képviselősége miatt leköszönő Töpler polgármester utóda. A fiatal, gazdag pénzügyi tapasztalatokkal bíró jogászt nagy várakozással fogadták. „Fiatalon, munkaereje töretlen épségében éri őt ez a megtiszteltetés” - írta a Soproni Napló 1918. augusztus 1-jén. „- A soproni képviselőtestület pártjai ritkán értenek egyet, de ebben az esetben annyira egységes volt állásfoglalásuk, hogy az eleve kizárt minden másféle kombinációt.

Ez a nagy bizalom és népszerűség bizonyára megtisztelő a város új vezetőjére nézve, de másrészt súlyos kötelezettséget ró vállaira. Nagyon sokat várnak tőle, talán a kelleténél is

többet. Sokan azt hiszik, hogy most már minden megváltozik és a város közigazgatásának döcögős szekere olyan iramba csap át, mintha mesebeli táltosok röpítenék." Beiktatáskor tartotta első nagyhatású beszédét, amelyben vázolta közvetlen és távlati céljait. A háborúhoz kapcsolódó feladatok mellett - özvegyekről, árvákról, rokkantakról való gondoskodás, közellátás - olyan stratégiai célokat jelölt meg, amelyek egész működését végigkísérték, s amelyek következetes érvényesítése segítette a várost abban, hogy túlélje a vonzáskörzete elvesztésével járó sokkot. E beszédből kiderül, milyen eszközökkel kívánta megvalósítani az új polgármester elképzeléseit: „- Tisztemben csak a város érdeke és az igazság fog vezetni. Mindenkinek vallási és politikai meggyőződését tiszteletben fogom tartani. A felekezeti elfogultságot és a politikai pártoskodást szóhoz jutni elhatározásaimban nem engedem. Hogy Lackner Kristóf örökségére méltó lehessenek, a városházát szent helynek tekintem, a melyen más politikát nem fogok csinálni, mint a város politikáját, vagyis a város érdekeinek hűségese, előrelátó szolgálatát."

Thurner a legnehezebb időkben került Sopron élére. A vesztes háború utolsó pillanataiban, közellátási nehézségek és fokozódó politikai bizonytalanság idején, miközben veszélybe került az ország, majd a város területi integritása. A Károlyi-kormány alatt december 31-től kormánybiztosi feladatot kapott, amelyet a polgármesterség megtartásának feltételével fogadott el. A tanácsköztársaság alatt alkalmazott, az adminisztráció vezetője. A tényleges hatalom természetesen nem az ő kezében volt, ellenforradalmi kapcsolatok gyanújával rövid időre letartóztatták.

Ahogy 1919. szeptember 27-i beszédében mondta, amelyben mintegy be- és elszámolt az eltelt hónapokról „naponta simult” a változó helyzethez, s a pártok felett maradványként igyekezett szolgálni a város érdekét, védte annak vagyonát. A közgyűlés bizalmat szavazott számára, nem kerülték el azonban a gyanúsítgatások az „extrém” elemekkel való együttműködése miatt. Ennek egyik megnyilvánulása volt Rábel László Interpelláció címet viselő cikke a Soproni Hírlap hasábjain. Thurner vizsgálatot kért maga ellen, amely őt igazolta, az ügy hullámai azonban csak az évtized közepére csendesedtek. Rágalmazási pert indított Szegő Hugó ügyvéd ellen, aki kinyomtatott „vádbeszédben” próbálta befeketíteni. Az ügy hátterében szélsőjobboldali csoport állt, amely később is támadta a katolikus, 1941 áprilisától a Konvent elnöki tisztét is betöltő Thurnert szociális érzékenysége, liberalizmusa miatt. Ahogy a tanúvallomásokból kiderült, a város mérvadó személyiségei, köztük Pinezich István, Schindler András kiálltak mellette, megnyerte a pert.

A várost hamarosan minden eddigit meghaladó próbatétel elé állították a nemzetközi események. 1919. szeptember 10-én aláírták a saint-germaini békeszerződést, amelynek értelmében Ausztria megkapta Nyugat-Magyarország ma Burgenlandhoz tartozó részét, valamint Sopront és nyolc környező községet.

Magyarországot az 1920. június 4-én aláírt trianoni békében kötelezték az átadásra. A magyar fél tiltakozott, népszavazásban, az Ausztriával folytatott közvetlen tárgyalásokban reménykedett. Megindultak az elcsatolást ellenző demonstrációk, többek között Győrben, Sárváron, Sopronban, Felsőőrön. Thirring Gusztáv statisztikus vezetésével megalakult a Nyugat-Magyarországi Területvédő Liga. A területek átadásának határidejeként a Szövetségi Ellenőrző Bizottság 1921. augusztus 28-29-ét jelölte meg. Augusztus 27-én Pinkafőnél, 28-án, majd szeptember 8-án Ágfalvánál fegyveres összecsapásra került sor a be-nyomuló osztrák csendőrség és a magyar felkelők között. Ezek eredményeként olasz közvetítéssel tárgyalások kezdődtek, a magyar kormány felajánlotta, hogy Sopron és környéke ellenében átadja Nyugat-Magyarországot. 1921. október 13-án a magyar és osztrák fél aláírta a

sokáig titkosan kezelt velencei egyezményt amelynek értelmében Nyugat-Magyarországot átadja a magyar kormány, Sopron és környéke hovatartozásáról pedig népszavazás útján döntenek.

„Thurner Mihály, Sopron város lelkes polgármestere, aki e sorsdöntő időben helyét mint talpig férfi töltötte be, fáradhatatlan bátorsággal folytatta agitációs működését és szónoklataival minden alkalommal felvillanyozta a kedélyeket.” - írta erről az időszakról Tráger Ernő. Thurner valóban mindent megtett a magyar sikerért, kiemelkedő szerepet játszott a közvélemény megnyerésében, majd a népszavazás gyakorlati lebonyolításában. Hatalmas energiával, fáradhatatlanul tevékenykedett. Tiltakozott országos és nemzetközi fórumokon, naponta agitált iskolai, főiskolai rendezvényeken, dalostalálkozón, a Frankenburg Irodalmi Kör estélyén, a gazdapolgárok, munkások előtt, falusi hősi emlékművek felavatása alkalmából. Beszédeire alaposan felkészült, kéziratos jegyzeteit legépeltette, sok beszédét mindkét nyelven megírta. Az országos és nemzetközi közvéleményben azt tudatosította, hogy Sopron és vidéke mindenképpen magyar akar maradni. Ennek jogszerűségét és történeti megalapozottságát Házi Jenő főlevéltáros segítségével tudományos érvekkel bizonyította. Beszédeiben később is gyakran hivatkozott a múltra, hozott fel történelmi példákat. A város mindkét nemzetiségű lakosai felé meggyőzően és hitelesen tudta képviselni, erősíteni az ezeréves Magyarországhoz való tartozás gondolatát, a tudatot, hogy csak e kereteken belül boldogulhatnak. Ugyanakkor felébresztette a reményt, hogy közös cselekvéssel, összefogással elérhető a békefeltételek megvalósztatása. A városházán tárgyilagos, higgadt szakemberként, a népgyűléseken érzelmektől fűtött lánglelkű szónokként képviselte álláspontját.

A népszavazás kimenetele a soproniak többsége, főként a tisztviselői réteg, s természetesen a polgármester számára valóban katartikus, felemelő élmény volt, szabadulás a több éves bizonytalanságtól, a félelemtől, hogy egzisztenciájuk, életük mindennapos keretei véglegesen és visszafordíthatatlanul elvesznek. Az örömmámor multával azonban számot kellett vetni a tényekkel. A székfoglalóban vázolt thurneri elképzelések igazi aktualitásukat ebben az új helyzetben nyerték el. A város gazdasági lehetőségei beszűkültek. A megye területének és lakosságának csaknem felét elvesztette, s ez Sopron vonzáskörzetének elvesztését is jelentette. 1867 óta határok közbeiktatása nélkül juttathatták el a kereskedők portékáikat a közeli Bécsbe és Ausztria tartományaiba, szabad volt az áruk és az emberek áramlása. A közvetítő kereskedelem legfőbb színtere és haszonélvezője volt a város, ahol gazdát cseréltek a Rábaköz mezőgazdasági terményei és a megye nyugati részének árucikkei. A századfordulón 17.000 megyebeli dolgozott a határokon túl. A jelentős számú hivatalnok, katona, járadékból élő egzisztenciája is szorosan kötődött a megszűnt lehetőségekhez. A népszavazást követően Thurner, s vele egyetértésben a helyi politikai elit fő törekvése a gazdasági élet újraindítása volt. Lezárt határok, menekültek, munkanélküliség jellemezte az első éveket. A polgármester mindvégig arra törekedett, hogy a népszavazás erkölcsi tőkéjét gazdasági támogatásra, kedvezőbb jogi környezet kialakítására válthassa át. Ebben ért el eredményeket, bár az erkölcsi elismerés mellett a fejlesztési tervek anyagi támogatása elmaradt a kívánatostól.

A magyar és osztrák tőke becsalogatása az adott helyzetben létfontosságúvá vált, a következetes végrehajtás stratégiai döntés volt. A város vezetése támogatta az osztrák bank- és ipari tőke megjelenését. Főként a korábban Sopron megyéhez tartozó cégek telepedtek le, akik meg akarták őrizni piacukat. Néhány név: Trebitsch-féle Selyemgyár, Pamutipar, Madarász-féle Selyemgyár, Fésűsfonalgyár, kisebb vasgyár. Székfoglaló beszédében Thurner célul tűzte ki a kereskedelem szabadságának visszaállítását.

A bor- és állatkereskedelem a 20-as évek közepére fokozatosan felszabadult a kötöttségektől, a kiskereskedelem azonban nem heverte ki a kedvezőtlen változások okozta sokkot. Így a háborús idők elmúltával is aktuális a szegénypolitika, bár a nagyüzemek részben felszívták a munkanélkülieket, a tönkrement kisegzisztenciákat. „Ha a haladást biztosítani akarjuk, a nyomor enyhítésére is kell törekednünk, mert a nyomor hidege megdermeszti, megöli a fejlődés csíráit” - mondta a gazdapolgárok, kisemberek között mindvégig népszerű polgármester. 1921-ben elkezdődött a Kurucdomb kiépítése, elkészültek a kórház és a Fapiac közötti kislakásos épületek. Megindultak a közmunkák, a csatornázás, amelyek ugyancsak munkaalkalmat jelentettek a szegényebb, képzetlenebb rétegek számára. A város szegénypolitikája mindvégig mintaszerű volt, a gazdasági világválság idején az állami segélyek zömét a nyomor enyhítésére fordították. A Magyar Tüdőbeteg-gondozó és Gyógyintézeti Orvosok Egyesülete III. szakülésének köszöntésén 1931. szeptember 6-án már komoly eredményekről számolhatott be a polgármester. „Sopron nagy lakás-építő mozgalmat indított meg egészséges építőtellek kedvező áron való eladásával. Több, mint 500 családi ház épült 10 év alatt a város különböző részein. Franz Neumann azt állítja, a tuberkolózis bacillusa meghátrál az olcsó kenyértől. Hogy ezt a meghátrálást gyorsítsuk, sok évtized óta működő ingyen-konyháinkat bővítjük és erősebben támogatjuk ... ingyen tejet és más élelmiszert osztogatunk elemi iskoláinkban.”

Szociálpolitikai tevékenysége elismeréseként 1932-ben Thurnert a Városok Szociálpolitikai Osztályának elnökévé választották. 1938 márciusában a Magyar Városok Szövetsége rendezvényén kimerítő és alapos előadást tartott a vidéki városok előtt álló szociálpolitikai feladatokról. Az előadás egyaránt tanúskodik a kérdés elméletének és gyakorlatának alapos ismeretéről.

Stratégiai elképzelései között előkelő helyet foglalt el a természeti szépségeken alapuló idegenforgalom fejlesztésének gondolata. Még 1920-ban aktív szerepvállalásával létrehozták az Idegenforgalmi Részvénytársaságot, amelynek célja - felismerve, hogy a középosztály kedvenc üdülőhelyeinek a határokon túlra kerülésével Sopron lehetőségei e téren javultak - az idegenforgalom fejlesztése volt. A népszavazást követően az is segítette az idegenforgalom fejlődését, hogy sokan hazafias kötelességüknek érezték a civitas fidelissima felkeresését. Visszatérő vendégekre azonban csak a feltételek magas színvonalú biztosításával számíthattak. A tervek folyamatosan bővültek, imponáló eredmények születtek. Megépült számos szálló és menedékház, közöttük a Lővér, az István menedékház, a Gruber szálló és a Hubertusz. 1941-re az idegenforgalom a város egyik fő bevételi forrása lett. A sikerekben a polgármester személyes érdemei kikerülhetetlenek. Sopron első számú propagátora, aki számos nagy formátumú, élvezetes előadásban mutatja be városát. A város történetében való jártassága, irodalmi műveltsége imponáló. Előbbiek megszerzésében bizonyosan nagy szerepet játszott Házi Jenő főlevéltáros, akivel mindvégig szívélyes, baráti viszonyban volt. A ma gyakran emlegetett és vágyott konferencia-turizmus polgármestersége idején realitás. Orvosok és természettudósok, a Történelmi Társulat, a Régészeti Társaság, felsőoktatási intézmények, ügyvédek, gyógyszerészek, dalosok, különböző iparágak képviselői tartották Sopronban éves összejöveteleiket, abban a biztos tudatban, hogy Thurner Mihály személyesen fogadja és köszönti őket.

Várospolitikájának fontos eleme Sopron iskolaváros jellegének erősítése. „Városunk falai között 40-nél több iskola talált hajlékra, megértésre, megbecsülésre, szeretetre” - mondta a Magyar Egyetemi és Főiskolai Tanárok Baráti Összejövetelének köszöntésén 1931. május 24-én. Az alsó és középfokú iskolák mellett nagy hangsúlyt helyezett arra, hogy felsőoktatási

intézményeket is kapjon a város.

Személyes érdemeként, a város jelentős áldozatvállalásával került először ideiglenesen, majd végleg Sopronba a selmecbányai bánya- és erdő-mérnöki főiskola. Egy 1919. április 12-én, Selmecbányán kelt jelentés szerint a soproni tárgyalások során szóhoz jutott a lokálpatriotizmus is, „különösen a város erélyes polgármestere fogta meg a dolgot erős kézzel”. Jellemző, hogy 1919. február 21-én egy budapesti megbeszélésen Thurner látványosan telefonon hívta fel a soproni állomásparancsnokságot, hogy tegyék szabaddá a Károly laktanyát a főiskola számára, amit (valószínűleg az előzetes egyeztetések értelmében) március első napjaira meg is ígértek. Február 24-én a gödöllői változat mellett álló egyetemi tanács küldöttségének pénzügyminisztériumi látogatása után négy órával már Thurner tárgyalt a miniszterrel a soproni megoldás érdekében. Határozott fellépésének köszönhetően gyorsan peregtek az események. Ebben az is szerepet játszott, hogy a háttérben támogatták az államapparátus magas posztjain lévő soproni származású tisztviselők, köztük Laehne államtitkár.

1923 novemberében indult Sopronban az evangélikus akadémia, amely 1930-ban a pécsi egyetem teológiai fakultásaként kapott impozáns épületet a Deák téren. Míg a virágkornak tekinthető dualista korszakban 17 oktatási célra használt új épületet emeltek, a két háború között 12-öt. Új intézmények mellett az építkezések a már meglévők jobb és korszerűbb elhelyezését segítették, amely az oktatás anyagi, szellemi és pedagógiai feltételeit egyaránt javította.

Thurner a népszavazás tízéves évfordulóján tartott beszédében újra összefoglalta a városfejlesztésre vonatkozó elképzeléseit. Az elért eredmények, Sopron viszonylagos jóléte ellenére számos probléma maradt megoldatlan, a kormányzati támogatások mértéke elmaradt a remélt mértéktől.

1929-ben újabb tíz esztendőre megerősítették polgármesteri székében. Hatásköre a közigazgatási reform eredményeként megnőtt, mozgásterét azonban korlátozta, hogy a világválság hullámai Sopront is elérték, sokan elvesztették munkájukat. A város közmunkákat hirdetett, az országos átlagnál magasabb munkabérekkel. A kormányzati támogatást segélyezésre fordították. Az ínség kezelésére pótdókat vetettek ki, a gyáraknak megrendeléseket szereztek.

Ebben az időszakban a várospolitikát a Pinezich István vezette Egységes Párt egyedurialma jellemezte. Ahogy Parragi György újságíró annak idején megfogalmazta: „Adva van egy a maga monopol helyzetének öntudatával bíró párt és egy mindig temperamentumos, egyéni elgondolásokkal és intenciókkal bíró polgármester. Néha a párt és a polgármester annyira külön utakon haladt, hogy az ellentétes felfogások odafenn, a minisztériumban csaptak össze szenvedélyesen, de soha nem fajultak kicsinyes torzsalkodásokká, melynek a végén a város itta volna meg a levét.”

Pinezich és Thurner között a viszony tovább romlott, munkakapcsolatuk egyre feszültebbé vált. Az új főispán, Hógyész Pál sem igazán kedvelte. Pinezich 1939-ben már szívesen vette volna Thurner távozását, ezzel azonban még pártja tagjai sem értettek egyet. A választáson 75:48 arányban Thurner győzött Kamenszky Árpád ellenében. 1941 májusában mégis lemondott, nyugdíjba vonult. A konkrét okokat nem ismerjük, a megváltozott politikai viszonyok mellett a 23 év alatt óhatatlanul felgyülemlett, egyre nehezebben viselt feszültségek is szerepet játszhattak elhatározásában. Váratlanságát bizonyítja, hogy két hónappal korábban még azzal az indokkal vette fontolóra a Konvent elnöki tisztségének elfogadását, hogy polgármesteri teendői minden idejét lekötik. „A közélet harcosát gyakran éri gáncs, kellemetlenség, fájó seb” - írta egy levelében még 1928-ban. Valószínűleg ilyen seb(ek) is hozzájárultak döntéséhez. A politikától

visszavonult, a Soproni Selyemgyár Rt. igazgatójaként azonban továbbra is aktívan tevékenykedett. Már polgármestersége idején is számos cég, így a GySEV, a Serfőzde, több helyi érdekű vasúti társaság igazgatósági tagja volt.

Az 1941. július 31-ei díszközgyűlésen érdemeinek elismerésül a Törvényhatósági Bizottság díszpolgárrá választotta. Kedves embere, Papp Kálmán városplébános búcsúztatta, méltatva a város szolgálatában töltött csaknem 30 esztendőt. Sokakkal együtt vallotta: „Egyénisége, pénzügyi képességei, széleskörű műveltsége, gondviselészerű adományok voltak városunk számára, amelyek a 23 év politikai, társadalmi és gazdasági hullámverésében hatalmas erővel segítettek bennünket...”

Thurner leköszönő beszédében az elmaradt terveket sorolta: „Szomorú szívvel kell megállapítanom, hogy sok tekintetben ott vagyunk, ahol voltunk 23 évvel ezelőtt.” Ugyanakkor imponáló az eredmények felsorolása: új iskolák, kórház, középületek, az idegenforgalom térnyerése.

Nagyformátumú, becsvágyó politikus volt. Nem tartozott a „törzsökös” városi elithez, vagyon sem állt mögötte. A gazdasági és pénzügyekben járatos jogászként nyerte el 1918-ban a város vezetői elitjének bizalmát. Bemutatkozó beszédében felvázolt elképzelései is mutatják, hogy messzire látó, realista, a város helyzetét jól felmérő, kivételes munkabírási politikusként került székébe. A forradalmak alatt képes volt a város érdekében szükséges minimális együttműködésre, s később is bírta a szegényebb néprétegek bizalmát. Személyének szerepe volt abban, hogy a munkások és gazdapolgárok jelentős része a népszavazáskor Magyarországot választotta. Szociális és szegénypolitikája a későbbiekben is mintaszerű, ígéreteit a várost irányító - többségükben keresztény-szocialista elveket valló pártok egyetértésével – lehetőség szerint valóra váltotta. Kiváló szónok volt, hatásos beszédei megfelelték a kor ízlésének. Eredményesen képviselte városa érdekeit országos fórumokon, ebben tekintélye, rábeszélő képessége egyaránt segítette. Tudományos és művészeti rendezvényeket vitt a városba, polgármestersége alatt Sopron nem csak az iskolák, hanem a kultúra, a művészetek városa is lett, s ebben személyes elkötelezettségének kiemelkedő szerep jutott. A nehéz idők ellenére támogatásával történeti kiadványok hosszú sora jelent meg, gondoljunk Házi Jenő, Thirring Gusztáv, Csatkai Endre munkáira. Az ő érdeme is, hogy a népszavazást követő első közgyűlésen már döntés született a város történetének megírásáról, amelynek eredménye Házi Jenő 13 kötetes oklevéltára. Számosan - így Mollay Károly nyelvész-történész, Winkler Oszkár építész a város ösztöndíjával tanulhattak. Mollay Károly így emlékezett: „Ilyen gondoskodás kevés helyen volt a város fiataljairól, mint Sopronban. Thurner Mihály idejében az volt a szokás, hogy a soproni gyerekek disszertációit - amit akkor ki kellett nyomtatni - a város költségén jelentették meg. Mivel Thurnertől ösztöndíjat kaptam, félévenként el kellett menni hozzá, be kellett számolni és bemutatni az indexet. Akkor tudtam meg, hogy ő tulajdonképpen bölcsésznek akart menni, de anyagi okokból „mezei jogász” lett. Mivel érdeklődését mindvégig megtartotta a bölcsészet iránt, nem csak az eredményeimről kellett beszámolnom neki, hanem szakmai kérdéseket is megvitattunk vele.”

Házi Jenő nyaranként városi ösztöndíjjal kutatta Sopron múltját Bécs levéltáraiban. Aligha akadt még város Magyarországon, ahol ilyen magas szinten működött a kulturális mecenatúra, ahol a polgármester időt szakított arra, hogy egyenrangú félként beszélgessen egy szegény diákkal. A végjáték méltatlanra sikeredett. A háború után Thurnert megvádolták az általa igazgatott selyemgyár Németországba telepítésének szándékával. Augusztusban megfosztották díszpolgárságától, októberben letartóztatták, novemberben az Igazoló Bizottság állásvesztésre ítélte. November 26-án a soproni népbíróság felmentette, mivel a vád - s ez a soproniak javára

Sopronyi-Thurner Mihály polgármester (1878-1952)

Írta: Adminisztrátor

2013. április 20. szombat - Módosítás: 2013. április 20. szombat

váljon - egyetlen tanút sem tudott felsorakoztatni. Iratait rendezgetni járt be a levéltárba, míg - Házi Jenőhöz hasonlóan - ki nem tiltották a városházáról.

1952. április 7-én, 73 évesen szívbénulásban halt meg Frankenburg utcai házában.

Turbuly Éva – sopron.hu